

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Blod är coolt!

Lassén-Seger, Maria

Published in:
Opsis barnkultur

Publicerad: 01/01/2020

Document Version
(Referentgranskad version om publikationen är vetenskaplig)

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:
Lassén-Seger, M. (2020). Blod är coolt! Recension av Rasmus Malm & Matilda Rutas *Flocken*. *Opsis barnkultur*, (2), 55.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Blod är coolt!

Rasmus Malm & Matilda Ruta: *Flocken*. Rabén&Sjögren, 2019.

Pärmbilden till Rasmus Malm och Matilda Rutas tecknade serie *Flocken* (2019) förbryllar. Tjejen på omslaget ler rart som på ett foto med mor- och farföräldrar i åtanke, men ansiktet är blodbestänkt och rovdjursögon glimrar hotfullt ur mörkret i bakgrunden. Hur går det ihop?

Lova går på sjuan och livet är trist. Ända tills hon kommer över en samling gamla vetenskapsplanscher på auktion. På bilderna finns enbart hyenor. Lova dras till dem, trots – eller just för – att de är läskiga. Malm och Ruta spinner skickligt en tajt, nervpirrande skräckintrig. Lova och nya kompisen Josef dras in i ett livsfarligt drama som för dem till Skogskyrkogården. Här härjar nattetid en flock hyenor med mystiska kopplingar till kvinnorna i Lovas familj. Skräck-estetiken är inte direkt subtil, snarare gäller regeln ”more is more” i form av Lovas mostrar: underliga Lilith och spårlöst försvunna Carina, hysteriskt fnittrande gravskändande hyenor och Lovas tilltagande dragning till ruttnande lik och blod. Den kusliga stämningen skruvas särskilt upp visuellt. Vardagens ljusst, bleka färgskala kontrasteras mot kyrkogårdens illavarslande mörker, uppslag färgas i blodrött och skrämmande scener där gränserna mellan människa/djur suddas ut återkommer.

Flocken är en underhållande serieroman som på många sätt känns som en produkt av sin tid. Berättelsen har starkt filmiska drag med flitigt inflikade flashbacks och appellerar till unga läsare vana vid ett snabbt, spännande tempo. Välbekanta skräckingredienser – som exempelvis ett pesthärjat 1700-tal, tron på varulvar och vampyrer, samt grumlandet av gränsen mellan civilisation/människa och det vilda/djur – trängs inom en samtidsrealistisk ram. Samtidigt får den tvetydiga pärmbilden sin förklaring: Lova tar sig, likt en rättrådig barndeckare, an hyenaflockens mysterium utan större betänkligheter. Att hon trotsar föräldrar och myndigheter för att hitta sanningen är en underförstådd förutsättning för äventyret.

Ändå saknar *Flocken* inte undertext av mer komplicerad art. Den mest framträdande är den starka dragning till det vilda, okontrollerat djuriska, som kännetecknar kvinnorna i Lovas släkt. Medan Lovas mamma vill sätta punkt för dotterns efterforskningar och tycker det är ”bättre att vi håller oss utanför”, bjuder ”galna” moster Lilith (döpt efter mytologisk kvinnlig demon) på råbiff och gläntar på förlåten till ett annat sätt att vara kvinna. Genustematiken förstärks i ett slags ”utbytta roller”-lek där Lova trotsar mammans förbud och följer i Liliths spår, medan Josef bejakar sin tama natur och tar avstånd till sin våldsamma pappa som jagar och dödar hyenorna.

Någon tydlig djupare innebörd i Lovas bejakande av det vilda inom sig är ändå svår att hitta, och därmed ter sig baksidestextens precisering att *Flocken* handlar om ”att bli tonåring och hitta sig själv” både förnumstig och påklistrad. Tvärtom är det väl precis det som boken *inte* handlar om? Vad Lova väljer att bli när hon bejakar sin dragning till att bli en asätare i flocken av hysteriskt fnittrande hyenor är och förblir ytterst oklart, och vackert så. Poängen är snarare de frågor som förblir öppna och obesvarade. Lovas val att förvandlas till hyena och ansluta sig till flocken har rent berättartekniskt potential att chocka de läsare som förväntar sig en trygg upplösning på mysteriet. Det mest intressanta är dock att Lova tillåts välja flocken, faran, blodet och våldet utan att skuldbeläggas eller straffas – hon får vara den glada tjejen på pärmbilden med blod kring munnen.

Maria Lassén-Seger